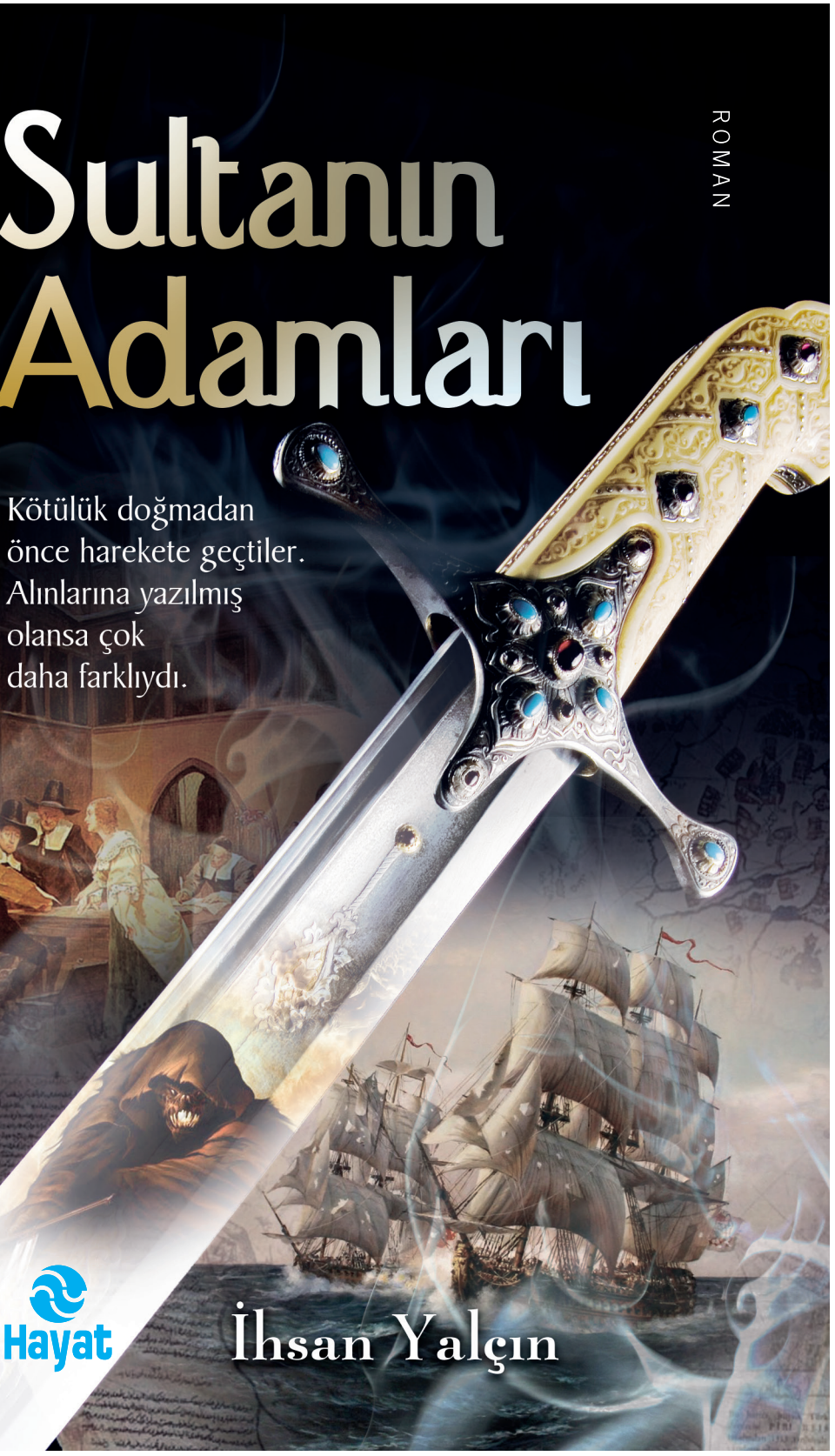

Sultanın Adamları
ROMAN
Kötülük doğmadan önce harekete geçtiler. Alınlarına yazılmış olansa çok daha farklıydı.
Hayat
İhsan Yalçın

Sultanın Adamları

© 2018, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-288-4
Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları : 668
Edebiyat : 95
Kitabın Adı : Sultanın Adamları
Yazarı : İhsan Yalçın
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Kapak : Kenan Özcan
İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri & Tarihi : Ankara, 2018
Baskı & Cilt : Ertem Basım

Başkent Organize Sanayi Bölgesi 22. Cadde
No: 8 Malıköy-Temelli / Ankara
Tel: (0312) 284 18 14
Sertifika No: 16031

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari.com

Sultanın Adamları

İHSAN YALÇIN

Hayat

İHSAN YALÇIN

1986 yılında Eskişehir'de doğdu. İlköğretim çağında başlayan okuma merakıyla aklında kurguladığı hikâyeleri yazmaya girişti. Öğrencilik yıllarından itibaren teknolojiye, bilime, edebiyata, sanata, tarihe ve sinemaya ilgi duydu.

Osmangazi Üniversitesi'nde sınıf öğretmenliği okudu. Eğitim fakültesini bitirdikten sonra kadrolu olarak öğretmenliğe atandı. Van, Bayburt, Erzurum, Trabzon gibi şehirlerde bulundu. Öğretmenlik yaptığı şehirlerde gözlemler yaptı;unutulmuş insanları, gariplikleri, dostlukları ve mucizevi hikâyeleri dinledi.

Manevi ilimlerle harmanlanan eğitim hayatının sonunda birikimlerini paylaşmaya karar verip ilk romanı olan *Mars Sonun Başlangıcı* isimli eseri kaleme aldı. Geleceği yazmak için geçmişe dönmenin elzem olduğunu savunan yazar, tarihin derinliklerine sızmayı ve okuyucularını iğne deliğinden geçirip unutulmaz bir yolculuğa çıkartmayı dert edindi. Hayatta her şeyin birbiri ile bağlantılı olduğunu, çoğu zaman adlandıramadığımız bir harmoniyle bir araya geldiğini okuyucusuna aktarırken kurgusal düzenin kaidelerini zorlamayı görev bildi.

Bir yandan hikâyelerini yazmaya devam eden yazar, halen görev aldığı okulda öğrencilerini geleceğe hazırlamakta, eğitim hayatını da Eskişehir Anadolu Üniversitesi Tarih bölümünde sürdürmektedir.

BİRİNCİ KISIM

"Bütün dünya bir sahnedir;
Ve kadın erkek herkes birer oyuncu…
Sıraları geldikçe ya girer ya çıkarlar.
Her insan nice roller oynar ömrü boyunca…"

(W. Shakespeare)

"Tevfik yalnızca Allah'ın yardımıyladır."
(Hud/88)

1

16 Ağustos 1533
Laterano Bazilikası, Roma

Kardinal Giovanni, zihninde peyda olan bin bir sualin ve giderek yükselen pişmanlığın demir külçeye dönmüş ağırlığını omuzlarına yüklemiş olduğu halle boğuşurken, içine düştüğü soğuk duvarları giderek daralan gizli geçitte ürkek adımlarla ilerliyordu. Yılların harmanladığı nemli, yapışkan ve küf kokulu, yeşile çalan ama loş ışıkta bozarmış gibi görünen rüstik tuğlalarla örülü geçit hedefe varmadan evvel misafirini boğmak üzere tüm gayretini sarf etmekle meşguldü. Uzun boyunun verdiği meşakkatle tünelin içinde başını eğerek ilerliyordu. Tavan hudutları el vermeyince kızıl renkli kadife külahını çıkarmak zorunda kalmıştı. Üzerindeki nadiren giydiği siyah cüppe, baba dostu Napolili bir terzinin türlü kumaşlardan mürekkep nadide ve kıymeti şahsına münhasır bir libastı. Sade görüntüsüne rağmen kendisine epeyce Venedik dukasına mal olan cüppesinin eteklerini geçidin biçimsiz yolundaki çamurla karışık pis sularından korumak maksadıyla bir eliyle yukarı çekiyor, nafile çabayla gece mavisi sırma işlemelerin yayıldığı etekler dar duvarlara mutlaka tesadüf ediyordu.

Etrafı derin bir nurla dolduran nefti yağlı meşalelerin yerine gecenin ölgünlüğünü müzahir eden yağlı kandillerin cılız ışığı tercih

edilmiş; bu zayıf ışık, tünelde esen keskin esintinin cam fanusa sızmasıyla sıtmaya tutulmuş hasta gibi titreşiyordu.

Kardinal hemen önünde ilerleyen ve toplantı noktasına kadar kendisine eşlik edecek olan barbar kılıklı adamı süzdü. Elbiselerinin altında ızbandut vücudu ile görünen sair noktalarında derin yaralar olan kolcuyu izlerken içinde kalkıştığı işten dolayı cesaretten çok tedirginlik emarelerinin olduğuna dair kanaatler hâsıl oluyordu. Zira orta yol bulma ümidi, derinleşen bir isyana ve korkunç bir ortaklığa dönüşmeye meyletmişti.

Gizli toplantıya davet edilmesi için hangi şartlar kendisinde zuhur etmişti henüz bilmiyordu. Malumat almak ve hayatını riske attığı bu işte cevapsız sualleri ortadan kaldırmak en büyük arzusu idi. Yine de kaybedeceği unvanları düşünmeden cümlesini geriye bırakmış, kardinaller arasında yayılan dürüst kişiliği intibasına binaen toplantıyı Papa cenaplarına bildirmişti. İhanetin karşısında yükselen bir öfke hayal etse de korktuğu gibi olmadı. Aksine Hıristiyanlığın ruhani makamına karşı ayaklananların niyetlerinin halis mi yoksa şer mi olduğuna dair görüşleri öğrenmenin daha makbul olduğunu beyan etmişti Papa hazretleri. Mesele hakkında ikili müzakerelerden sonra bu teşebbüsün gizli kalmasına karar verilmiş, görüşmenin ardından samimi geçen sürecin son kertesinde kardinal tehditvari bir uyarıya maruz kalmıştı.

"Sevgili Giovanni, bu önemli vazife esnasında Papalık makamını zedeleyecek bir tavra bürünmemeli, kati suretle meşveret etmeden anlaşma yoluna gidilmemelidir."

Eğer böyle bir ihtimal sezilirse dahi kardinalin rütbelerini kaybedip aforoz edilmesi en hafif müeyyide olarak belirtildiğinde Giovanni baştan aşağı titrediğini anımsadı. Onu titreten şey bu makama ulaşmak için sarf ettiği gayretlerin boşa gitmesi kaygısından gayrısı değildi.

Tünelin ortalarına ulaştıklarında ızbandut refakatçi geriye dönüp kardinalin narin yürüyüşüne istihza eden bir nazarla baktıktan sonra biraz daha ivedi olmayı teklif etti. Sesindeki kaba sertlik, kurduğu cümlelerdeki inceliği bertaraf ediyordu. Kardinal, yüzündeki korkuyla karışık şaşkınlık maskesini her daim muhafaza edip çocuk misali denilenlere uyuyor ve itiraz etmeden kafasını deveboynu gibi sallıyordu. Bir ara loş ışığın altında adamın yüzünde beliren derin bir çizgiye şahit oldu. Yanaktan başlayıp diyagonal olarak kulak girişini kesen ve bitlerin dahi yaşamasına imkân olmayan kirli saçların arasında kaybolan kusursuz bir çizgi… Aslında kalıcı bir yaraydı ve şiddetli bir mücadelenin yüzünde bıraktığı bir nişan gibiydi. Ona karşı duracak rakibi caydıracak türde bir nişan…

Eğimli yüz hatlarına vuran ışık huzmelei yarayı daha da derinleştirirken, Kardinal bu adamın nursuz yüzüne daha fazla bakamadı. Cüppesinin içine gizlediği kamatayı sıkıca kavramıştı, donmuş surete mukabele ederek. Din adamı kisvesini bir kenara bırakıp, zorluğa düştüğünde icap ederse katil olmayı, canını muhafaza edebilmeyi planlamıştı. Lakin şu an bu fikir tüm bedenini soğuk sulara daldırıp çıkarıyor, buzulların yakıcı yüzeyinde acımasızca dolaştırıyordu. "Yapabilir miyim?" diye içinde dolanan vesveseleri bastıramıyor, şeytanların birbiri ardına sıraladığı kötülük sözleri dimağını esir ederken haykırışlar ayyuka çıkıyordu.

Papa VII. Clemens, "Kimsenin haberi olmayacak. Bu suretle korunman için dahi kimseyi vazifelendiremem." demişti. Ölümün pek çok kez teğet geçtiği anlar da olmuştu ama bu sefer durum farklı olabilirdi. Papa'ya karşı korunmacı bir tavrı varken nasıl olur da kendisini böyle savunmasız bırakır ve belki de ölümün kollarına itebilirdi? Aralarında her daim sevgi ve nefret çizgisinin kırılgan bir yüzeye tutunduğunu kendine itiraf edemiyordu çoğu zaman. Her lider yalnızdır kuralına sadık kalmak, önderlerin kendi aralarında ettikleri gizli bir yeminin sonucu muydu? Onunla

-Papa- ilgili pek çok şey gözlerinin önünden akıp gitti. Papa olmadan önceki asıl adı Giulio di Giuliano de Medici'di. Daha doğmadan babasını kaybetmesine rağmen talihi ters orantıyla yükselişe geçmiş Papa X. Leo'nun kuzeni olmakla birlikte İtalya'nın ve Floransa'nın en güçlü ve ehemmiyetli ailelerinden Mediciler'in gurur kaynağı olmayı başarmıştı. Annesi ve babası resmi olarak evlenmemişlerdi. Buna rağmen ailesinin kökenindeki güç onun meşruluğunu kolaylaştırmış ve Papalık yolundaki önemli bir engeli ortadan kaldırmıştı. Papa Clemens siyaseten yetersiz bir adam gibi görünse de her kesime uzattığı zeytin dalıyla akıllarda karışıklığa sebep olmaktaydı. Belki de böyle görünmek istiyordu. Hakikat ise Clemens'in Papalık tahtına çıktığında yüksek bir itibara, siyasi yeteneğe ve kurnaz bir diplomatın hususiyetlerinin kâffesine sahip olmasıydı. Osmanlılara karşı Kral Karlo'yu desteklerken Kanuni'nin himaye ettiği 1. Fransua ile ilişkilerini de taze tutmaya çalışmaktaydı. Diğer yandan kilisenin Osmanlı toprakları üzerindeki çıkarlarını göz ardı etmiyor, setredilmiş anlaşmaların gölgesinde Papalığa ait ticaret filolarının korunması ve kollanması hususunda teminatlar sağlıyordu. Protestanların reformlarına karşı irade göstermeyip ağırkanlı davranması eleştiri konusuydu. Yaşanan reform hareketlerinin kilisenin sonunu getireceğine dair tezleri uçuk buluyor, bu fikre karşı durduğu müddetçe çevresindekilerin ılımlı siyaset gütmeye çalıştığına dair önyargılarına, buna mukabil sert ve muhalif ithamlarına maruz kalıyordu.

Kardinal Giovanni yeni bir yeisle sarsılırken, yürüdüğü yol hiç bitmeyecekmiş gibi uzadıkça uzuyordu. Papa cenaplarının bu tehlikeli göreve kendisini layık görmesinin, sinsi ve derinlerde saklanan katmerli bir haset duygusuyla sarmalanmış olduğuyla ilgili bir şüpheydi bu. Giovanni, kilisenin en salim, en dürüst ve en güvenilir adamı olmakla ün salmıştı. İyilerin kolayca harcandığı bir dünyaya doğmasaydı, ulviyeti tüm zamanları kapsayabilirdi. Kendi nefsi-

ne pay çıkarmaktan hazzetmezdi ama çıkarcı başpiskoposlar tarafından kuyusu kazılmaya başlanmıştı. Papanın şahsına duyduğu ünsiyetin hangi seyirde ilerlediğini sorgulamak için iyi bir zaman değildi. Verilen görevi kutsal addetmiş ve karşısında teşekkül etmiş topluluğun isteklerini vakarla dinleyip en doğru kararı vermede basiret göstereceğinden endişesi yoktu. Giovanni kendi planlarını gizlemekte mahirdi. Birazdan konuşulacaklar, planlarında aksaklığa mahal vermemeliydi.

Üzerinde Laterano Bazilikası'nın bulunduğu arazinin metrelerce altında son bulan tünel gün yüzüne değil de geceden daha koyu ıstıraplarla yüklenmiş eski bir mahzene ulaşmıştı. Soğuyan havanın hiçbir canlıya aman vermediği şu mevsimde oldukça geniş olan mahzenlerden mürekkep salon, çam ve gürgen ağaçlarının çıtırtılar çıkartarak huzurla yandığı ocak marifetiyle oldukça sıcaktı. Havadaki boğucu nem bir süre sonra nefes darlığı çeken bir insanı huzursuz edebilirdi. Giovanni kasvet yüklü duvarlara bakınca boğulduğunu düşündü önce. Öksürük nöbetini atlatmıştı ama onu gözetleyen sinsi gözlerin müstehzi nazarlarının işgaline uğramıştı. Üzerindeki cübbeye sıkıca sarılırken kamatasının orada olup olmadığını yeniden kontrol etti. Basit bir silahın vereceği huzurun saatlerce dua etmekten daha iyi geldiğini kulağına fısıldayan bıçak ustasını hatırladı. Kan olukları ve çift taraflı keskinliğe sahip Anadolu işi hilalî bıçağı özel olarak yaptırdığında bıçakçı kamata seçiminin ulviliği hakkında övgülerde bulunmuştu. Pek işlevsel ve maharetli ellerde ölüm saçan adı fazlaca duyulmamış rivayet doğulu suikastçıların kullandığı tipten bir silahtı. Bıçak ustası olan yaşlı zanaatkâr ismini duyduğundan beri işi gizlilikle sürdürmüş ve ölümcül silahın teslim zamanı geldiğinde hiç konuşmamıştı. Sadece Giovanni'ye manalı bir bakış attıktan sonra türlü karışımlar yedirilmiş deri muhafazanın içindeki emaneti teslim etmiş, manidar bir gülümsemeyle işinin başına dönmüştü.

Kardinal, geniş salonun bir köşesinde duran adamları izledi sessizce. Kesme taşlardan yapılmış fazla gösterişli olmayan şöminenin yaydığı ışıkla birlikte tavana asılmış ondan fazla kandil bir bütün oluşturmak için çabalıyordu. Kimi zaman kaypaklaşan alevler gölgelerin titreşmesine sebep oluyor, zuhuratların yansımasını andıran suretler ortama alışık olmayan kardinali ürkütüyordu. Hemen dibinde duran refakatçi içeridekilerden birini selamlayıp ifa ettiği vazife sonrası dışarı çıkmıştı. Odadakiler sessizlik içinde karanlık tünele süzülen muhafıza manasız bir bakış attıktan sonra orta boylu beyaz saçlı adamın kardinale doğru ilerlediğini gördüler. Gizemli yüzdeki gülümsemede bir nebze samimiyet yoktu. Kardinal iç müzakeresinden sıyrılıp kendisine yaklaşan adamı süzdü. Bunu yaparken diğerlerinin dikkatini çekmeyecek bir saflıkta davranıyordu.

"Kardinal hazretleri teşrifiniz bizi ziyadesiyle memnun etmiştir."

El sıkışmadılar ama karşılıklı sözle mukabelede bulundular. Gizemli adam kardinalle hasbıhal ettikten sonra diğerlerine dönerek oturmalarını işaret etti. Salona yerleştirilmiş kızıla çalan rengiyle ceviz ağacından imal edilmiş geçmeli oturaklar adamların hareketlenmesiyle ortaya çıkıvermişti. Gözleri ortamın ziyasına tamamıyla adapte olan Gioavanni, kendisi hariç on iki kişi saydı. Hepsinin simasında gurur ve asaletten doğan bir sertlik, derinlerde acımasızlık ve bütününe bakıldığında korkutucu bir asillik mefhumu varit oluyordu. İlk bakışta hiçbiri tanıdık gelmemiş lakin kendisini karşılayan yaşlı zatı hemen tanımıştı. Bu adam Rodos şövalyelerinin son üstadı Vilye dö Lil Adam'ın gayrimeşru çocuğu Leonardo Di Pacci idi. Babasının ismiyle anılmamış ama onun gölgesi altında yaşamaya devam etmişti. Babası kadar azman bir bedeni yoktu fakat dudaklarındaki zeki gülümseme ve hareketlerindeki vakar hemen dikkati celp ediyordu. Asilzadeler saygı gösterdikleri üstadın emrine uyup kadırga kürekçileri gibi oturup yerlerinde kaykıldıkları esnada for-

saları sevk ve idare eden vardiyan misali Üstat Leonardo, kardinale oturacağı yeri bizzat gösterme nezaketinde bulundu.

Hafif bir gıcırtıyla birlikte son adam yerini alınca şüpheli bakışları takip eden sükûnet ortamı giderek can sıkıcı olmaya başlamıştı. Sadece Üstat Leonardo yüzünden tebessümü eksik etmiyor, oturumu başlatmadan önce fazlasıyla suhulet içerisinde düzeni kontrol ediyordu. Başındaki siyah sicimden sarılarak yapılmış, yüzüne dahi tam oturmuş Acem işi takkesinin altında koyu lacivert uzun cübbesi bedenine yarenlik ediyordu. Diğer asilzadelerden daha sade giyindiği zahirdi. Üstat Leonardo ellerini dizlerine koydu. Ne bir heyecan ne de fütursuz bir coşku iddiası yoktu. Buna rağmen elliyi aşan yaşının aksine dinç bir yüze sahipti.

Söze başladığında tüm bakışlar o yöne doğru odaklanmıştı. O ise kardinalin gözleriyle hemhal olma cüretini gösteriyordu.

"Burada toplanmamızın sebebi hepimizce malumdur. Kardinal hazretleri bu gecenin şanına giriftar olmakla ne kadar mesut olacaklarından habersizdirler."

Giovanni beklenmedik bir çıkış yaptı.

"Bana malum olmayan bir şey mi zuhur etti? Cüretinizi takdir ediyorum lakin ben dışarıdan bir gözle size bakıyorum ve merak ediyorum. Siz nasıl bir teşekkülsünüz?"

"Hesap sormadan evvel örgütümüzü iyi tanımanız gerekir. Buradakiler alelade insanlar değildir. Bizi tapınak şövalyeleriyle karıştırmayın lütfen."

"Onlar kiliseye hizmet ederler. Ya siz?.."

Kardinalin fevri tavrı Leonardo'yu savunmaya itmişti ve bu hal hiç hoşuna gitmiyordu. Sakince yanıtladı.

"Doğru… Tapınak şövalyeleri, içeride ve dışarıda iktidarı elinde tutmak isteyen kilisenin kanlı elidir. İstihbarat çalışmaları ve savaş-

larda en ön safta yer almaları size pek çok kez fayda sağladı. Yüz binlerce Müslüman ve Yahudi öldürüldü. Peki sonuç? Açık düşmanlık, kin ve nefret… Kendi hegemonyası için cadı avı ve aforoz siyasetini kullanan papazlarıyla tüm Avrupa'yı kuşatıp veba gibi saran bir yapıya insanlar daha ne kadar katlanabilir? Düşünceler değişirken saflarda değişecek."

Leonardo daha farklı bir üslup kullanmak istiyordu.

"Kardinal hazretleri, sizinle kötü bir başlangıç yapmak istemiyorum. Size benim penceremden bakmayı teklif ediyorum. Dünya değişiyor. Bunu kimse inkâr edemez. Geçmişte barbar istilalarının Roma İmparatorluğuna zarar verip nasıl yavaş yavaş çökerttiğini anımsayın. Düzen bozulup dehşet yılları kadim yurdumuzu pençesine aldığında sadece korkuyu yaşadık. Salgınlar, kıtlık yılları ve onca emeğin doğanın kollarına terk edilmesi şevk kırıcıdır. İnsanlık belli bir seviyeye gelmişken, önünde yeni yollar belirmişken gerici düşüncelerden de sıyrılmalıdır. Bu medeniyetin inşası anlamına gelmektedir. Bizim gayemiz de budur. Ortaçağın yobaz öğretileri tarihe karışmak üzereyken elimiz kolumuz bağlı oturmak sizce de ahmaklık değil mi? Daha ne kadar kendimizi kandırabiliriz?"

Beklemediği bu sözler zihninde şimşek gibi çaktı kardinalin ama sesini çıkarmadı. İçindeki korku yerini yenilikçi bir meraka bırakmıştı. Leonardo istifini bozmadan devam etti.

"Sizi seçmemizin asıl sebebi, sizde olan bazı hususiyetlerin ve fikri mülazemenin akıl paydamızla pek çok noktada ettiği temas neticesindedir."

"Açık konuşun lütfen."

"Sizin Katolik düşüncelerden kolaylıkla sıyrılıp geleceğe uzanan akımlara olan ilginiz desem açık olur muyum?"

Giovanni tereddüt etmeden itiraz etti.

"Bu itham kaba bir cürettir. Sizinle Protestanlık mezhebiyle aramızdaki mücadelenin sulh edilme yollarını teşriki mesai etmek niyetimdi. Ancak siz bunu yanlış anlamışsınız."

Leonardo bakışlarını kardinalin ayakuçlarında toplayıp sözlerdeki kırılganlığı elekten geçirmişçesine parçalara ayıran bir tebessümü yaşıyordu şimdi. Hafifçe başını kaldırdığında daha ciddi bir tavra bürünmüştü.

"Sizin dürüstlük konusundaki şanınız tartışılmazken neden benden bu güzel hususiyeti esirgiyorsunuz?"

"…"

"Alışılmadık fikirleri savunan genç bir papazla olan diyaloglarınız kulağımıza çalındı maalesef."

Giovanni giderek gerilen derisinin altında deli gibi akan kanın tazyikine mani olmaya çalışıyordu. Cüppesinin içinde terlediğini fark etti. Alnından inen soğuk ve akışkan bir damlayı usta bir hareketle siliverdi. Sakin tavrını muhafaza etmesi oldukça zor olmuştu. Sessizliği tercih etti.

Diğer yanda Üstat Leonardo, kardinalin sessizliğinden iddiaları kabul ettiğini varsaydı. Olayı biraz daha deşmek istiyordu ki diğer asilzadelerin akıllarındaki kardinalin kardeşliğe katılması hususundaki soru işaretleri giderilebilsindi.

"Martin Luther'in destekçilerinden olan, hatta başyardımcısı olduğu bilinen Baudoin Herbert adında yenilikçi bir papaz."

Kardinal işin nereye varacağını merak etmişti.

"Orta yol bulmak adına bazı görüşmeler yaptığımız doğrudur." dedi ayrıntıya girmeden.

"Gayretlerinize karşı eleştirim olamaz, hatta takdirle karşılıyorum. Sizin gibi bakış açısı tekâmül etmiş bir kardinalle çalışmak bizim için bir lütuf olsa gerek."

Giovanni felaketin boyutlarına mana veremeyecek kadar keşmekeş içinde kalmış, oltaya düşmüş balık misali zihin duvarları arasında çırpınıp duruyordu. Luther'in adamlarıyla yaptığı gizli görüşmeden haberleri nasıl olabilirdi? Kendisinin dolayısıyla kilisenin karşısında dik durma cesareti gösteren bu insanlar ne tür bir nüfuza sahiptiler ki Giovanni gibi kurnaz bir adamı ustalıkla izlemişlerdi?

Olayın aslını net biçimde hatırlıyordu şimdi. Fransa'ya gidip kralın misafiri olarak Paris'te kaldığı bir aylık süreçte bazı görüşmeler gerçekleştirmişti. Tebdili kıyafetle halkın arasına karışmış, şehrin şatafatlı meyhanelerinde bilgi toplamıştı. Gözden uzak bölgelerde hırpani elbiselerle birçok insanın derdini dinlemişti. Şehirleri dolaşmış, Ferdinand'ın ülkesinden gelen keşişlerle fikir alışverişinde bulunmuştu. Luther'in adamıyla görüşmesi de bu günlere denk gelmişti. Sıcak bir yaz günü doğudan esen keşişleme rüzgârlarının, sarımtırak ahşabı yenilenmiş, ladin ağaçlarından uzatılmış kerestelerle sağlamlaştırılmış, etrafı ince bir duvarla örülü meyhanenin uzamış saçaklarını savururken tepeye kurulmuş binanın ön cephesinde koyu bir kahve sohbeti yaptığını hatırladı. Karşısındaki adamın pervasız huyu çipil gözlerine yansımıştı. Konuşurken yüz hatları geriliyor, el kol hareketlerinin sayısında artış gözleniyordu. Kardinalin kim olduğunu öğrendiğinde daha da heyecanlanmıştı. Baudoin Herbert, Luther'in öğretilerinin zamanla değiştiğini, Katolik âleminden uzaklaşıp daha özgür bir Hıristiyanlık inşa edeceğini ayrıntılarıyla anlatmıştı. Giovanni hayranlıkla onun sözlerini dinledikten sonra görüşleri onayladığını, mezhep ayrımının Hıristiyanlığı daha da güçlendireceğini savunmuştu. Baudoin destek bulduğu için şükretmişti. Giovanni girişilen hareketin Avrupa'nın kaderini değiştireceğine dair kehanetlerini sıralamışken genç papazın gözlerini kısarak güldüğünü ve mutlulukla omuzlarını salladığını görmüş, ona bazı tavsiyeler vermişti. Baudoin'in tahtında maksat Luther'in kendisiydi.

"Osmanlı istilasının tembel, soysuz ve beceriksiz Hıristiyanlar için Tanrının bir cezası olduğunu söylüyorsunuz. Kilisemiz buna sıcak bakmaktadır lakin ortak hareket edebilmek adına mezhepsel olarak anlaşma noktalarımız olması icap eder."

"Luther sizinle anlaşma yoluna gitmemekte kararlı. Katolikleri duyduğunda bile sinirden küplere biniyor, ağıza alınmayacak küfürler savuruyor."

Giovanni yüzünü buruşturup rahatsız olduğunu belli edercesine kafasını iki yana salladı. Genç papaz, kardinali mutlu edecek sözleri sarf etme niyetinde değildi.

"Papalık makamının ortadan kalkması şartını durmadan yineliyor. Bazı reformist hareketler zaman ister. Luther'e göre insanlar kilisenin isteklerine rıza göstermek zorunda değildir. Dağıtılan endüljansların *(Orta Çağ Avrupası'nda bir tür günah çıkarma ve ölümden sonra cennete gitmek için Papa'nın sattığı af belgesi)* hiçbir kıymeti yoktur. Safsatadan ibaret olup kilisenin doymak bilmeyen hırslarına yardım sağlamaktan öteye geçemez."

Öne doğru eğildi genç papaz. Üstat Leonardo ile aynı dili konuşuyordu.

"Papazlarınızın kokuşmuş fikirleri ortaçağın karanlığına gömülmeye mahkûmdur. Anlayışlar değişirken buna direnmeye çalışmak acınası bir çabadır."

Giovanni iç dünyasında bu sözlerin ne anlama geldiğini tartıyordu. Dünya nasıl bir değişime tutulmak üzereydi? Doğuda Osmanlı hükümdarlığının yayılmacı politikası, batıda krallar ve kiliseler arasında ezilen bir halk, sınıfsal eziyetler ve yeni bir kavramın filizlenme aşaması…

"Özgürlük."

"Hayal kurmak ile o hayale inanmak arasında fark vardır genç adam. Muvaffak olma olasılığınız kaderin vereceği karara bağlıdır. O ana dek Katolik kilise sizin karşınızda durmaya devam edecektir."

Sözlerin şiddeti genç papazın canını sıkmıştı. Masadan kalkıp koyu kahve ceketini sırtına geçirdi. Kafasının yarısını örten kalın tüylü şapkayı eline alıp kardinale acıyan gözlerle sert bir bakış attıktan sonra hışımla oradan uzaklaştı. Giovanni hedeflediği tesirin papazın damarlarına sızdığına emindi. Düşmanlık körükleniyordu. Cüppesinin yeninin çekiştirildiğini fark edince kendine geldi. Üstat Leonardo iddialarının karşılığını almak için bekliyordu.

"Belli ki bu görüşmeden haberdarsınız. Bir sonuç alamadığımızda ortadadır. Protestanlar kilisenin karşısına dikilmekten vazgeçmeyecekler. Peki, siz ne umuyorsunuz?"

Sözün bu kısma gelmesi Leonardo'yu memnun etmişti. Eliyle konuşma boyunca sessizlik içinde bekleyen asilzadeleri işaret etti.

"Her krallıktan bir şahsiyet aramızda bulunmakta. Asilzadelerin her biri kutsal bir gaye uğrunda bir araya geldi."

Giovanni hâlâ mana verememişti. Üstat devam etti.

"Bu gece on üçüncü kişiyi aramıza dâhil etmek niyetindeyiz."

"Neye bağlı olarak?"

"Yeni bir yönetim şekline."

"Sevgili Leonardo, anlayacağım şekilde konuşun lütfen."

"Protestanlığı gizliden desteklediğinize dair elimizde kanıtlar var. Bunun duyulması sizin sonunuzu getirebilir. Yine duyumlarımıza göre Papalığı karıştıracak sansasyonel bir kumpas hazırlanmış. Başta sizi ve kiliseden pek çok kişiyi içine alan bir ihanet şebekesi ihtimalinin olduğu yayılacak. Papalıkla iş yapan tüccarların ticareti engellenecek ve para musluğunuza el konulacak. Bizim gayemiz buna engel olmak fakat burada sizden beklediğimiz masum bir destek o kadar."

Kardinal gizliden yapılan tehdidi anlamış, yapılan hamleyi kabul etmişti. Bu anlarda kilise yanlısı bir tavır sergilemesi gerektiğini biliyordu. Rolüne uygun olarak telaşla öne doğru kaykıldı.

"Papa buna müsaade etmeyecektir."

Leonardo'nun verilen tepkinin gerçeği yansıtmadığını anlaması zor olmamıştı.

"Sandığımdan daha zekisiniz kardinal hazretleri. Bu sebepten teklifimizi kabul etmeniz ve size sağlayacağımız unvanı kabul ederek gayelerimizde her türlü imkânı sunmanız sizin faydanıza olacaktır."

"Hangi unvandan bahsediyorsunuz?"

"En yüce ruhani olmaktan, dünyevi buyuruculuğun tahtından... Papalık makamından."

Asilzadelerin bir kısmı ve başta Giovanni şaşkınlık içindeydi. Nasıl bir akıl bunca karmaşık sonuçlar yaratacak bir sözü pervasızca savurabilirdi?

"Yeni bir düzen kuruluyor. Tarih bize acı dersler verirken ona karşı kayıtsız kalamayız. Sonu gelmeyen savaşlar ve ayrılıkçı hareketler insanlığın gelişimi önünde büyük bir engel teşkil ediyor. Yeni bir güç odağı oluşturacağız. Birlikte bazı protokoller hazırlayacağız. Emrimiz altında olan birçok devlet yöneticisine, papazlara, hâkimlere, tacirlere ve sair gücümüz altında kim toplanmaya muktedirse onları bu kurallar çerçevesinde bir araya getirip idare edeceğiz."

Leonardo'nun gözlerinde yanan şeytani pırıltıya hayranlıkla baktı.

"Hayalet bir yönetim." dedi Giovanni.

"Bu yönetimin en büyük avantajı şu: Bağlılarımız her daim korunacaklar, zenginlikleri muhafaza edilecek, topraklarının kaybına engel olunacak ve asilzadelerin önderliğinde dünyanın dört bir yanında güçlerini hissettirip kullanabilecekler."

Ellerini havada kenetledi, sonra sıkı bir yumruk yaptı Üstat Leonardo. Parmaklarının kanı çekildi ama yine de koyu ten rengi hususiyetini korudu.

"Öyle bir güç ki her bir hücresi bu kaynaktan beslenecek, kendi içinde yıkılmaz bir kademeleşme sağlayacak ve ne olursa olsun parçalanması dahi mümkün olmayacak. Yeni anlayışın temeli bundan ibaret kardinal hazretleri."

Kardinal elini kaldırıp işaret parmağıyla yukarıyı gösterdi.

"Tepemizde Papa cenapları uyurken bu teklifle bana gelmeniz sizin gücünüzün bir göstergesi olsa gerek. Seçeneklerim bu kadar mı?"

"Size hemen kabul edilme ya da bir süre düşünme fırsatı veriyorum. Aklım sizin doğruları göreceğinize emin. Bir sonraki toplantımız Kudüs'te yapılacaktır. Heyetimiz size eşlik edecek, can güvenliğiniz özel yetiştirilmiş muhafızlarımız tarafından sağlanacaktır."

Konuşmanın sonunda toplantının bittiğini işaret eden Üstat Leonardo ayağa kalktı. Kardinalin daha önce görmediği bir ritüele uygun olarak üyeleri kutsadıktan sonra aristokrat ailesinin sloganını anadiliyle tekrarladı.

"Va oultre la main à l'oeuvre!" (Haydi iş başına!)

Kardinal Giovanni ikna olduğunu belli etmek zorunda kalmış, yine de düşünmek için fırsat istemişti. Kendisine refakat eden muhafızla beraber geçit yoluna ilerleyip gözden kayboldu. Üstat Leonardo, güvenlik ve istihbarat sorumlusu Gregor'un kulağına eğilip fısıldadı.

"Kardinali iyice avucumuzun içine almamız gerekiyor. Gizli bir âşığı olduğunu işittim. Kilise kurallarına aykırı bir şekilde mektuplaştığı, aşk nameleri gönderdiği malumdur. Şahsi ulağını bir kontrol et bakalım, âşığına ulaşabilecek miyiz? Zira kardinal çok zeki bir adam. Mektuplarının nasıl bir sır taşıdığını gizlemek için her yolu deneyecektir."

"Peki, üstadım." dedi Gregor. Ardından içgüdüsel bir sadakatle eğilip adamın sol elindeki yıldızlarla çevrelenmiş dünya figürlü altın yüzüğü öptü.

Toplantı sona ermişti. Karanlık mükevvenatın üzerinde dolaşmaya çıkmış acımasız bir bekçi gibi her tarafa çöreklenirken asilzadeler çoktan yola koyulmuştu. Dışarıda mezarlık baykuşları nöbeti devraldı. Karanlığın azametini artırırcasına ötmeye başlamışlardı şimdi.

2

Gregor ertesi gün kendisine tevdi edilen vazifeyi ifa için kardinalin özel ulağını takibe aldı. Öğle saatleriydi ve kuzeyden esen soğuk rüzgârların ardında zor bir kışın yaklaştığı kesindi. Toprak soğumuştu, geceler ayazla birlikte mahlûkatı kendi kabuğuna çekilmeye zorluyordu. Kaputunun altında içine giydiği keçi kılından entari ile kendir ve pamuktan dokunmuş içliği olmasa soğuğa mukavemeti bu denli uzun süremezdi.

Küçük bir istihbaratın ardından ulağın mütemadiyen kullandığı güzergâhı tespit etmişti. Bu güzergâh Roma'nın güneyinde at sırtında gündüzün kısa bir cüzünde varılacak kadar yakın olan Frascati köyüne ulaşan sakin bir yoldu. Gregor menzile ulaşan sefer sırasında gözünü dört açmaya gayret ediyor, diğer yandan ömrünün son günlerini yaşayan doğanın yasına ortak oluyordu. Sonbaharın erittiği yapraklar çürümüş yığınlara dönüşüp yol kenarlarını mesken tutmuştu. Kuru ağaçlar insan iskeletlerinden farksızdı.

Kardinalin gizemli ulağı öğlen güneşinin bir ara görünüp kaybolduğu zaman diliminde yola çıktı. Gregor, ulağı görebileceği bir noktada erketeye yatmıştı. Harekete geçtiğini görünce o da her zamanki planını uygulamaya koydu. Sıradan bir köylü gibi giyindi ve her zaman şehrin dışında koyunlarını otlatan yaşlı çobanın yanına gitti. İlk takip noktası bu bölgeydi. Gözleri az gören çobanın dert yandığı sözlere mukabele ediyor, vaziyetini gizlemeye gayret ediyordu. Diğer yandan göz ucuyla hedefine doğru kararlılıkla giden

ulağı takip ediyordu. Ardından çobanla birkaç kelam daha edip atına atladı. İkinci izleme noktasına doğru hareketlendi. Takibata başlamış olmanın verdiği garip bir huzursuzluk vardı içinde. Peşinde başkaları da olabilirdi ki en kötü ihtimal kardinalin ulağını korumak için vazifelendireceği tecrübeli askerlerdi. Sahi neden bu kadar korkuluyordu bu adamdan?

Diğer yanda Kardinal Giovanni, kilisenin altında yaptığı garip toplantının ardından kendini kuru güllerle yıkanıp fırçalanmış yatak çarşaflarının altında uyanırken buldu. Gözlerini açtığında ani bir refleksle yataktan fırlayıp çevresini algılamaya çalıştı. Çift menteşeli, üzeri çam akıtmasıyla sıvanmış, kuzey ormanlarından getirilen meşe ağacından kesilmiş uzun kalın kerestelerden mürekkep odanın giriş kapısına takıldı gözleri. El yordamıyla kapının altta ve üstte bulunan kilitlerini kontrol etti. Bir kusur görmedi. Kendisi kapatmıştı ama neden olanları hatırlamıyordu?

Tekrar yatağa uzandı. Gözlerini tavanın pütürlü beyaz yüzeyindeki küçük bir siyahlığa dikti. Zihni aniden parlayan bir kandil gibi aydınlanıverdi. Toplantıyı hatırlamıştı. Daha sonra gizli geçitte yürüdüğünü ve o esnada yolun farkında olmadan başka bir çıkışa yöneldiğini …

Yeniden aynı yolda ilerliyormuşçasına hayallere daldı. Bazilikanın altındaki gizli salona ulaşan tek bir yol yoktu. Başka yollar da inşa edilmişti. Giovanni tebessüm ederek bunun ne kadar da mantıklı olduğunu düşündü. Zira ani bir baskında Papa ve kardinalleri, kilise vazifelileri ile kiliseye sığınan mülk ve itibar sahibi insanlar canlarından olma riskiyle karşılaşabilirler, kurdukları gücün sabun köpüğü gibi erimesine şahitlik edebilirlerdi. Nihayetinde ıssız bir arazi onu karşıladı. Kör içgüdüsüyle ellerini öne doğru uzatıp yolunu bulmaya çalıştı. Ayağı sert bir cisme çarpmıştı. Eliyle yokladı önce. Düzgün şekilli buz gibi soğumuş cansız nesnenin taş olabileceğine hükmetti. İçinden az önce konuştuğu ahmaklara

kızıyor, farkında olmadan söylenirken ilerlemek için cesur adımlar atıyordu. Tekrar ayağını vurdu ama bu sefer dizinde yükselen bir acı vardı şimdi. Ezilen derinin altında sıkışmış sinir uçlarının beyine gönderdiği uyarı…

Elleriyle taşları mıncıklamaya çalışsa da çabaları netice vermiyordu. Birden hemen dibinde bir ışık yandı. Gözleri ilahi ışığa tutulmuş azizler gibi yeniden kör olmuştu. Sonra keskin kokusundan bunun yağlı kandil olduğunu anladı. Kendisine refakat eden adam yüzünü cam fanusa değecek kadar yaklaştırmış, anlamsızca sırıtıyordu. Bu yüzü asla unutmayacaktı kardinal. Pis sırıtışın ardından adamın işaret ettiği yere doğru seğirtti. Korkudan kasılan bacakları sıcağı görmüş domatesler gibi erimeye başlamıştı. Tuttuğu taşlar eski bir mezarlığın yerini belli etmek için döşenmiş hatıra taşlarıydı. Dikkatlice baktı ama taşlarda herhangi bir yazı göremedi. Sadece kıvrımlı hayvanat şekilleri vardı. Kardinal bu şekilleri yılana benzetti ama emin olamadı. Sonra bunun manasını anlayacaktı. Katillerin üst üste gömüldüğü, her gün lanet okunan insanlara ait kötü ruhların uzak edilmesi gayretiyle batıl olarak yapılmış şehrin uzağındaki sahipsiz bir mezardı. Geriye dönüp de adamın elindeki küçük şişeyi fark ettiği andan sonrasını ne yaparsa yapsın hatırlayamamıştı.

İçtiği şey onu bayıltmış olmalıydı lakin hafızasını körelten ilaç neyin nesiydi? Ağzının içinde oluşan acımsı tat hâlâ gitmemişti. O an aklına bir şey geldi. Kilisenin yakınlarında bir şifacı vardı. Güvendiği biriydi. Yaratan ona acınası bir fakirlik bahşetmişti ama adamda zerre isyan kırıntısı hâsıl olmamıştı. Gözü tok, kurnaz ve sadık bir dosttu. Etrafındaki pek çok din adamından daha erdemli daha vakur bir ahlaka sahipti. Belki de koca şehirde güvenebileceği tek kişi oydu. Vakit kaybetmeden hücresinden çıktı ve kimseyle temas kurmadan şifacının yolunu tuttu. Güvenliği için peşine birileri takılabilirdi. Böyle anlarda ustalıkla hareket eder, kuytu yollardan geçip bazilikanın dışına çıkar ve ortadan kaybolurdu. Özellikle askerlerin

rutinlerini iyi bildiğinden ve kilisedeki durağan işleyişin farkında olduğundan kolayca hedefine ulaşırdı. Kardinal pek çok kişiye göre gizemlerle doluydu. Kardinal söylenenleri umursamasa da kendisi hakkında yayılan bu dedikodulardan hoşnutluk duyuyordu. İnsanları merakta bırakmak tesirli bir büyüydü ona göre.

Bazilikanın muhteşem siluetini arkasında bırakınca şüphe çekmeden gerisin geriye bakıp ortalığı kolaçan ediyor, yolda rast gelip de selam veren köylüleri sohbete dalmadan kısa bir baş hareketiyle geçiştiriyordu. Çok sürmeden şifacının metruk hale gelmiş evine ulaştı. Kapıda servi boylu parlak tenli genç kız babasından aldığı terbiyeye uygun şekilde saygıyla onu karşıladı. Elini öpmek istedi ama kardinal kızın başını okşamakla iktifa edip şifacının yanına vardı. Yerlere serpiştirilmiş saman otları ve içeriyi baştan aşağı saran hayvan tezeğinin kesif buharı evi ahıra çevirmişti. Burnunun direkleri sızladı fakat belli etmedi. Tahta masanın başında duran yaşlı şifacı hemen oturması için en sağlam oturağını getirdi. Buna rağmen kardinal kaykılıp düşmemek için bir eliyle masadan destek alıyordu.

"Kusurumuza bakmayın kardinal hazretleri. Az önce marazlanmış bir hayvanı tedaviye uygun olmadığı için kesmek zorunda kaldık. Dilerseniz bahçeye çıkalım." dedi.

Hemen kabul etmişti. Kuru ve dikenli dalların düzensizce birbiri üstüne yığılıp çevrelediği küçük bahçeye ulaşınca birkaç tane domuz yavrusu koşturmuş, yemek bulma umutları şifacının kovalamasıyla kursaklarında kalmıştı. Şifacı, kardinalin temiz yüzüne hasretle baktı.

"Keşke zahmet edip buralara kadar gelmeseydiniz. Emriniz nedir efendim?"

Giovanni hiç konuşmadan ağzını adama doğru yaklaştırdı. Şifacı geri çekilmedi ama korkmamış da değildi. Kardinal yavaşça üfledi. Sıcak nefesin içinde dağılan acımsı koku alelade bir ilaca ait olamaz-

dı. Şifacı yılların tecrübesiyle anlık bir tahlil yaptı. Ne olduğunu anlamış gibi davranıyordu. İçeriden bir tas getirdi. Sonra da bahçenin bir bölümündeki taş duvarların dibini işaret etti. El yordamıyla ne yapması gerektiğini anlattı. Giovanni etrafına bakındı. Bahçenin bu cihetinde sadece ormanlık alan bulunuyordu ve etrafta kimsecikler yoktu. Gösterilen yere çömelip verilen kaba işedi. Ardından toparlanıp şifacının yanına vardı. Adam köpüklü, koyu sarıya çalan sıvıyı önce izledi, parmaklarını içine daldırıp birbirine sürttükten sonra işaret parmağında kalan sıvıyı diline değdirdi.

"Bana bir hafta müsaade edin kardinal hazretleri."

İvedi bir yanıt beklemiş olmalı ki alnı kırıştı, yüzü düştü kardinalin.

"Beyhude bir bekleyiş olmaz umarım."

Şifacı yüzüne emin bir gülümseme takındı.

"Endişeniz olmasın. Sadece birkaç tereddüdü gidermem gerekiyor. İçtiğiniz, kokladığınız ya da temas ettiğiniz her ne ise muhteviyatına ait liste elinize ulaşacaktır. Nasıl olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Bulutlanan gözleri düşüncelerle dolmuştu.

"Hatırladığımı sanmıyorum. Belki de daha farklı bir yöntem uygulandı."

Şifacı bir şeyler anlamış gibi kafasını salladı.

"İlacı bulduğumuzda uygulanma yöntemini de öğreniriz. Size ayrıntılı bir rapor yazabilirim."

"Hayır. Bizzat ben gelip listeyi alacağım. Bu mesele aramızda kalmalı."

Kararlı ve içten bir sesle yanıtladı.

"Nasıl münasip görürseniz."

Şifacının saygılı tavrı ve kızının konukseverliği hoşuna gitmişti. Yanında bulunan bir kese altını adama uzattı.

"Muhteviyatın dışında bu malzemeler nereden temin edilir öğren bakalım. Marifetin nispetinde sana ve kızına ahret mükâfatlarının yanında dünyevi ihsanlarda bulunacağımdan şüphen olmasın."

Ellerini önde birleştirip ruhunu kardinalin hizmetine sunarcasına tazimle baktı. "Kıymetli duanız yeter kardinal hazretleri." derken karşılıklı olarak tebessüm ettiler.

Evlenme yaşına ulaşmış kızın gösterdiği yoldan ilerleyip dışarı çıktı. Kız sevimli bir gülüş fırlattıktan sonra saygıyla elini öptü. Giovanni onların derin sefalete boğulmuş hallerine acımıştı. Belli etmeden geldiği yolları aşıp kilisenin yolunu tuttu. Papa Clemens en kısa zamanda teşrif etmesini irade buyuracaktı. Kafasını toparlayıp söyleyeceği şeyleri muhakeme ederken sakladığı sırra sadık kalmak için elinden geleni yapması gerektiğini mütemadiyen tekrarlıyordu.

3

21 Safer 940
Remle kazası, Kudüs

Zifiri karanlığın yeryüzünü çarşaf misali sardığı gecenin ilerleyen vakitlerinde gökyüzü yarılırcasına çatallaşıyor, maviden siyaha avdet eden kubbe kudretli şerarelerin saldırısına maruz kalıyordu. An geliyor ortalık gündüz gibi aydınlanırken sabit duran gölgeler yer değiştiriyor, yaşama tutunan mükevvenat biteviye ölüm sessizliğine bürünüyordu. Gök gürlemeleri yüzlerce filin koşuşturması gibi gümbürtüler çıkarıyordu. Bu sese katlanmak çok zordu ve korkulu bir eziyet veriyordu maruz bıraktıklarına. Kızıl toprak inler gibi nefes alınca tüm doğa icra edilen musikiye katılmaya çalışıyordu. Yeraltındaki sular deliriyor, rüzgâr yedekte tuttuğu fırtına biçeriyle işe koyuluyor, biçare nebatat ve hayvanat sükûnetle kanıksadıkları bu gösterinin sona ermesini bekliyorlardı.

"Gündüzün şerri gecenin hayrından evladır." dedi Hilmi Ağa yanında korkudan geriye çekilmiş çömezlere. "Âlem-i berzah sizin gibilerle dolu yiğitlerim. İlahi ikazdan korkmayın, ders çıkarın."

Sanki kıyamet kopuyor, yer gök sallanırken kuvvetli ve dehşetli bir ses ateş yalımları gibi toprağın üstünde ne varsa ezip geçiyordu.

"Gök yarılıp cehennem kapıları günahkâr kulların yüzü suyu hürmetine âdemoğlunun üzerine açılacak, ne kadar mevta varsa

surdan üfürülen emri ilahiyle ot gibi bitecek ve ebedi ıstırap başlamadan evvel mizan kurulacak."

Çömez İbrahim, fenafillâh için çabalayan bir dervişten duyduğu sözleri hatırlayınca gözlerini açtı. Salâbetli Hilmi Ağa kıyametin tam ortasında durmuştu sanki. Dağları deviren rüzgârlara aldırmıyor, öldürücü soğuğa direniyor, velhasıl tüm afeti muazzamanın serenadını en ön safta karşılıyordu. Şimşekler çaktıkça göğün inlemeleri artıyor lakin ağa korkusuzca vaki olan hadiseden zerre etkilenmiyordu.

"Tekbir getirin yiğitler. Mikail aleyhisselam kaderin emrini ifa ediyor."

Çok geçmeden Allah-ü Teâlâ dualara icabet ediyor, az önceki dehşetli anlar yerini sükûnete bırakıyordu. Yağmur damlaları yaşananların aksine tek tek yeryüzüne inerken her bir meleğin bu görevi ifa ettiğini düşünen Hilmi Ağa dudaklarını oynatarak sessiz hamd-ü senada bulunuyordu. Bereketi ilahi gecenin bütün ağırlığını omuzlayıp ağır bir yükü aciz kullarının sırtından alıyordu.

Çömezler ağanın emriyle hazırlandılar. Ortalık sakinleşmiş, gözetledikleri papazın metruk evinde ateş yanmıştı. Nicedir bu adamı izlemekteydiler. Önceleri kendi halinde yaşayıp etliye sütlüye karışmayan bu zat son zamanlarda ahaliyi rahatsız eder olmuş, hanesi tekinsiz adamların yatıp kalktığı bir mekâna dönmüştü. Üzerinde zuhur eden garip hale komşuları mana verememişti. Öylesine mülayim bir adamın ifrit derecesine ulaşan tavırları hayra alamet değildi. Kimisi ömrü boyunca hizmet ettiği Yunan manastırının bir gece korkunç bir yangınla yerle bir olmasından ve sadece kendisinin kurtulup pişmanlıklar içinde yaşamasından mütevellit aklını yediğine kanaat getirirken kimi de zuhuratların eline düşmüş zavallı biçare olduğuna hükmetmişti. Remle kadısı Bedrettin Efendi olayın dallanıp budaklanacağından korkup Kudüs vilayeti kadısı Abdurrahman Mesut Efendi'yi durumdan haberdar etti. Bölgedeki siyasi intizamı

muhafaza eden tecrübeli çaşıt Hilmi Ağa vakaya memur edilmişti. Maslahat icabı çalışmalara başlamış, yetiştirmek için yanına aldığı iki yetim çaşıtla beraber olayın aslı astarını açığa çıkarmak için uzun geceler papazı takip etmişlerdi.

"Ağam…" dedi yaşı otuza varmak üzere olan çömez İbrahim. "Bunlar cinnilere karışmış gibi bağırırlar. Allah muhafaza bize musallat olurlarsa ne ederiz?"

Hilmi Ağa bıyıklarını burduktan sonra kendini tutamayıp güldü.

"Bre nadan! Ölümden korkan adamın imanı zayıflar. O vakit ifritler üzerine hücum eder. Allah'ın ilmi ilahisini bilenler yaratılmışın şerrinden emin olur. Kalbinize kötülük düşürmeyin. Bu aklı noksanlar olsa olsa kandırılmış zavallılardır. Böyle belalar her daim olmuştur."

Çömezler ağanın sözlerine mukabele edip hata ettiklerini söylediler. Onların iflah olmaz hareketleri bazen Hilmi Ağa'yı ümitsizliğe sevk ediyordu.

"Ne vardı şöyle yağız gözü pek adamlarım yanımda olsa!" diye hayıflandı. Yetiştirdiği çaşıtlar şimdi başka kıtalarda mühim meselelerin peşinde Devlet-i Âliyye'nin bekası için gayret ediyorlar, Din-i Mübin-i İslam'ın terakkisinden nasipleniyorlardı. Hilmi Ağa yorulduğunu hissediyordu çoğu zaman. Yaşı hayli ilerlemişti. Bu son görevi olabilirdi. Hak yolda yürüyenlerin köşelerine çekilmediklerini bilirdi lakin bu vakitten sonra gençlere yol gösterip âlemi bekaya varmadan son hazırlıklarını yapmayı arzuluyordu.

"Müritler haneyi terk ediyorlar." dedi İbrahim fısıldayarak.

Taviz verecek zaman değildi. Hilmi Ağa daha mühim meseleler dururken bu vakanın bir an evvel halledilmesine karar vermişti.

"Bu gece işi tamam edeceğiz yiğitlerim."

"Ne düşünürsün ağam?"

"Hakkındaki iddiaları kendi ağzından doğrulatacağız."

"Ağam başımız derde girer. Delil olmadan hüküm veremeyiz."

"Maksadımda budur, bizatihi delillere ulaşmak. Bunca adam neyin peşinden gider neye rağbet gösterir öğrenmek lazım ki yılanın başını büyümeden koparalım."

"Beli, ağam. Nasıl münasipse."

Ağaçlık arazinin içinden metruk görünümlü eve doğru ihtiyatla hareket ettiler. Kazanın bu bölgesinde evler seyrekti ve papazın yaşadığı izbe ev yerleşim yerinin dışında kalıyordu. O sebeple ortalık ıssızdı. Gölge gibi hareket eden çaşıtlar uçarcasına ilerleyip önceden belirledikleri bir noktada tekrar mevzilendiler. Ev hayli bakımsızdı. Çamur sıvaları dökülmüş binanın iskeletinde açılan boşluklar eski çaputlarla doldurulmuştu. Çatısının büyük bölümü çökmek üzereydi. Evin kırık penceresinde bezgin bir ışık titreşmeye devam ediyordu. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Hafiften yağan yağmur birden kesilmişti. Temkini elden bırakmayan çaşıtlar ustaca ilerlerken bastıkları yerde yağmurdan nasiplenmemiş kuru yaprakların hışırtıları duyuluyordu. Toprağın kokusu yayıldıkça Hilmi Ağa nefes almakta zorlanmıştı. Öksürük nöbetine tutulmamak için direniyordu. Kara kaputunun içinde yaşlı bir aslan varmış gibi derin derin nefes alıyor, ağzından çıkan buhar demetleri ağaçların kararan dalları arasında kayboluyordu.

Açıklığa varınca durdular. Hilmi Ağa, ruhuna çöken melali buhrana mana veremedi. Kalbi ivedilikle çarparken alnına biriken terler börkünün saçaklarını ıslatmaya yetmişti. Cezbeye kapılmış derviş gibi halden hale giriyor, kulaklarında yükselen korkutucu seslerin esiri oluyordu.

"Bismillah. Tevekkeltü Alallah…"

Dilinin ucuna gelen sözler kararan yüreğinde bir kandil yakmıştı. Aklı başına gelince duasına devam edip peşindeki çömezleri kontrol

etti. Bir tanesini dışarıda gözcü olarak bıraktı. Diğer çömezi İbrahim berikinden daha iyi bir kumaşa sahipti ve bu anda nedense sadece ona güveniyordu. Onu da arkasına alıp hanenin kilitsiz kapısından yavaşça içeri süzüldü. Köhne bir bahçeden geçtiler ki ne ağaç doğup büyümüş ne de toprak bir fayda sağlamak gayretine düşmüştü. Yer gök uğursuzluğa tutulmuştu sanki. Hilmi Ağa durmadan vehimlere kapılıyor, yanlışa düşmekten imtina edip dua kapısına sığınıyordu. Issız bahçeyi birkaç adımda geçince yolun sola kıvrılmış istikametinden ilerleyip nemden yer yer çürümüş tahta kapılı bir geçide, sonra da tek katlı binanın ürkütücü odasına ulaştılar. İçerisi bomboştu. Dışarıdan gördükleri kandil ışığının dibindeki yağ haznesi tükenmek üzereydi. Sükûnet odanın içine öylesine yayılmıştı ki iki adam nefes alışverişlerini rahatlıkla duyabiliyordu. Hilmi Ağa birkaç parça eski eşyanın olduğu odada dikkate değer bir şey görememişti. Omuz hizasında fazla derin olmayan toprak nişe koyulmuş eski bir kitaba takıldı gözleri. Yavaşça yaklaştı. Her adımında ruhunu saran afakanlar kat be kat ziyadeleşmişti. Göğsü körük gibi inip kalkıyor, neyle karşılaşacağını bilememenin huzursuzluğuyla kıvranıyordu.

Cildi pek eskimiş ve derisi kararıp inceldikten sonra çatlamış olmalıydı. Sayfaları yanmış gibi koyulaşmıştı, dokunulsa lime lime olacağa benziyordu. Üzerindeki yazıları tanımıştı. Dünyevi huzursuzluğa delalet eden kırık çizgilerle dolu harfler Yunan alfabesine aitti. Bazı yerleri silinmiş olsa da Hilmi Ağa evvelinden ahirini tahmin etmişti. Okuyunca baştan aşağı titredi.

"νεκρονόμικον"

(*Necronomicon - Ölüler Yasasının Simgesi*)

Bir gün gelip de nefsinin böyle bir imtihana tutulacağından her daim korkmuştu Hilmi Ağa. Sinir uçlarında o kadar fazla vesvese dolanıyordu ki hafiften başına ağrı girmişti. Derin nefes alıp alnına biriken soğuk teri sildi. Kendine mukayyet olmaya çalışarak kitabı

eline aldı. Damarlarındaki kan çekilircesine gerilmiş, gözbebekleri dar gelen yuvalarından fırlamak istercesine büyümüştü. Birkaç dakika gözleri kapalı halde bekledi. Parmaklarının titremesini gizlemeye çalışıyor, vuruş sayısı artan kalbini dizginlemekle meşgul oluyordu. Nihayetinde azda olsa rahatladığına kanaat getirdi. Gözlerini açtı. Kitabı incelemeye başladı. Sakinleşince bazı ayrıntıları daha iyi kavramıştı. Kapağında Yunancadan başka yazı biçimleri de vardı ama Hilmi Ağa hangi dilden olduğunu anlayamadı. Işığa iyice yaklaştı. Şimdi bazı şeyler netleşmişti. Kapağın ortasında şeytani işaretlerle dolu bir mühür vardı. Mührün etrafına üç kıtanın büyük şehirlerinin isimlerinin baş harfleri dairesel biçimde nakşedilmişti. Bunun yanı sıra bazı yazılar alışılmışın aksine ne Frenkçedeki gibi soldan sağa ne de Arapça gibi sağdan sola idi. Yukarıdan aşağı sıralanan şekillerin etrafındaki kelime karmaşasının içinde bazı isimleri nasıl olduysa okuyabilmişti. Besmele çekmeyen insanın yoldaşı Dasim, uykunun ve gafletin efendisi Vesnan, her türlü melanetin başını tutmuş diğerleri; Hanzeb, Velhan, Zellenbur, Metun ve en tepede de El Ebyaz… İblis ve avenelerinin isimlerini okurken yüreği yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Dikkatli bakınca Arapça ve Latince kelimelerin ustalıkla içi içe sokulduğunu, Azazil ve kardeşleri olan Abigor, Samael, Amon, Focalor, Zaebos, Leonardo isimlerinin alt bir metinmiş gibi zekice kelimelerin arasına yerleştirildiğini fark etti.

Lanetlenmiş isimlerden ayrılıp kitabın alt kısmına yöneldi bakışları. Kızıl pullarla kaplı bir kuyruk, iki yandan uzanan aslan yeleleri eklenmiş Mantikor *(Pers kültürüne ait efsanevi yaratık)* görünümlü bir Mısır Sfenks'i, şeytani boynuzlar takmış kedilerle birlikte kitabın alt süslemelerinde katı' sanatına *(Herhangi bir düz kâğıdın, süslü kâğıdın veya derinin oyulmasıyla yapılan sanata katı' denir)* benzer bir teknikle nakşedilmişti. Grek alfabesinin ilk ve son harfleri olan Alfa ve Omega'dan türetilmiş sigil örnekleri vardı. Orta kısma da yıldız haritası ve eski bir Zic takvimi eklenmişti.

Tüm işaretler gösteriyordu ki karanlıklar âleminin derin kuytularına dalıp boğulanların türlü belaların zuhur ettiği lanetlenmiş yaratıklar, şeytanın aveneleri ve dünyayı tümüyle saracak bir korkuyla birlikte kıyımın başlayacağı vakti haber veren süfli bir kitap parçasıydı. Dokunmaya çekiniyor, sayfalarına sızmış melunâne sözlerin tesirinde kalmaktan korkuyordu. Buna benzer kitapların varlığını duymuştu Hilmi Ağa. Bir vakit Mısır'da eski ve efsunlu kitaplar toplayan bir koleksiyoncu ile tanışmıştı. En tehlikeli kitabın ne olduğunu sormuştu cesaretini toplayıp. Kitap kurdu yaşlı adam, bozulan gözlerine tuttuğu ayarı kaçmış cam gözlerle beynine sızmaya çalışır gibi bakmıştı. *"Ne duymayı umuyorsun? Bu işler akıl karı değildir. Amma velâkin yaptığın iş bilmeni gerektirir. Her kula söylenir mi karar veremedim vesselam. Neyse söyleyeceğim, günahı boynuma. Bilmelisin ki eğer bu şeytani kitaplar ortaya çıkar ve hasbelkader senin eline geçerse, ne olduğuna bakmadan, en önemlisi sen de dâhil kimse okumadan yok edesin. Sözün özü budur."*

Şu an elinde tuttuğu kitap, koleksiyoncunun bahsettiği "Kara Kitap"tı. Az da olsa muhteviyatı hakkında malumat alabilmişti. Şöyle demişti yaşlı adam: *"Bir rivayet imansız cinlerin, peygamberlerin kadim mucizelerini ve ilahi sırlarını çalarak oluşturdukları, Allah'a tamamıyla şirk koşmaktan öte geçemeyen zavallı bir çabanın ürünüdür. Lakin mahiyetini küçümsemek aptallık olur."*

Hilmi Ağa sözleri zihninde tartınca acemilik yaşadığı durum karşısında nasıl çözüm bulacağına dair kuşku yumaklarının arasında debeleniyordu.

Bir tıkırtı duyuldu. Çömez İbrahim ak destarını eliyle yakalayıp sıktı. Farkında değildi ama dudakları dişlerinin arasında kıyılmaya bir müddet sonra kanamaya başlamıştı. Hilmi Ağa çömezi kolundan tutup silkeledi.

"Kendine gel evlat. Şuurunu kaybetme."

Yüzü ter boncuklarına bezenmiş halde zoraki yutkunarak başını salladı. Mekânda efsunlu bir hal vardı ve Hilmi Ağa son kalan cesaretini harcamak üzere sesin olduğu tarafa yöneldi. Boş odadan daha dar ve daha basık bir kovuğa ulaşmıştı. Daha içeri girmeden ortalığa yayılan nahoş koku tabakhane ardiyelerine rahmet okutturacak cinstendi. Hilmi Ağa heyecanını bastırmaya çalışıyor, konuşurken kelimeler ağzından kesik kesik çıkıyordu.

"Papaz içeride olmalı. Fevri davranma. Temkinli ol."

Koku giderek artıyordu. Hilmi Ağa ellerini ağzına siper etmeden evvel tanıdık gelen bir şeylerin olduğunu fark etti. Havada yayılan kesif duman ağzının içinde yapış yapış bir katman oluşturuyor, dili bıçak darbelerine maruz kalmış gibi acı içinde kıvranıyordu. Genzine dolan yanmış et kokusu şiddetli bir öksürük nöbeti hâsıl etti. Çömez İbrahim, dökülmeye yüz tutmuş duvarlara tutunduğunda, Hilmi Ağa'nın pençelerini taşların içine soktuğunu gördü. Eliyle gözlerini ovuşturdu. Hayaller âlemine dalmak kadar oradan çıkamamak da meseleydi.

Nihayet Hilmi Ağa kendini topladı, fazlasıyla gürültü olduğundan gizliliğe gerek duymadı. Başını eğip dar kovuktan geçti. İbrahim'in hemen ensesinde bitmesi, şekilden şekile giren damarlarına nedense güç pompalıyordu.

İlk gördükleri şey odanın ortasında sönmeye yüz tutmuş birkaç odun parçasıydı. Çıkan dumanın bir kısmı odanın üst tarafındaki küçük bacadan çıksa da içerisi neredeyse yarıya kadar isle dolmuştu. Burası eski bir fırın ya da çömlek ocağı olabilirdi. Hilmi Ağa yerde bulduğu uzunca bir odun parçasıyla ateşin kenarında kararmış birkaç parça kemiği alevlerden uzaklaştırdı. Oldukça uzundu ve birleşim yerlerindeki kıvrımlar kemiğin hangi canlıya ait olduğuna dair ipucu vermiyordu.

"Hınzır pişirmiş olabilirler ağam." dedi İbrahim. Cesareti az da olsa yerine gelmiş, mantıklı kelam etmeye başlamıştı.

"Sanmam." dedi ağa, kemiklerin şeklini inceleyerek.

O an sırtına yapışan kuvvetli bir el kendisini aşağıya çekmeye başlayınca hışımla geri döndü. İbrahim kendinden geçmiş, ağlayarak bakışlarını tek bir noktaya dikmişti. Dermanı kesilen dizleri üzerine çökmüş halde titremeyle beraber inliyordu.

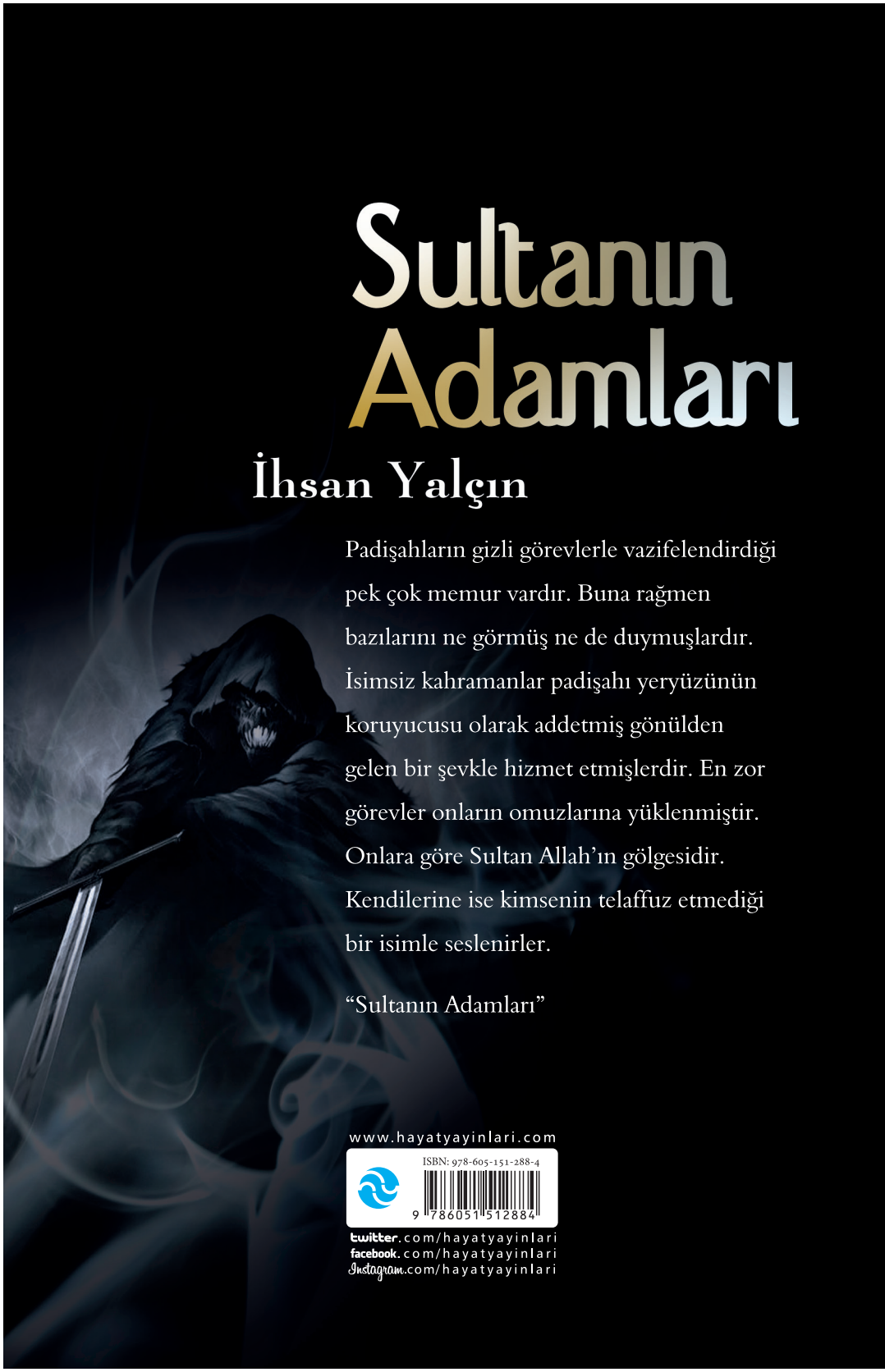
Hilmi Ağa yavaşça gösterilen cihete döndü amma sanki ömründen ömür gitti. Yanan ateşin içindeki büyükçe bir odun hararetten devrilmiş, alevler birden ayyuka çıkmıştı. O an gerçek ortaya çıktı. Odaya girdikleri andan itibaren karşı duvarda vaki olan karanlık alan gün gibi aydınlanmış tüyler ürperten bir sahneyi seyircisine sunmuştu. Arkası dönük vaziyette bir adam, muhtemel ki delirmiş papaz, ellerinden ve ayaklarından duvara demir halkalar ve zincirler vasıtasıyla çivilenmişti. İç organları yerlere akmış, geriye doğru kıvrılan kafatasındaki göz oyukları boşalmıştı. Bacağından biri ortada yoktu. Hilmi Ağa hemen önünde duran kemiği görünce durumu kavradı. Sapık bir ayin gerçekleştirilmişti ve daha önce böylesine şahit olmamıştı.

"Ağam." dedi İbrahim, yerdeki et parçalarını göstererek. "Bunlar yamyam!"

Hilmi Ağa, papazın kesilmiş kollarından sarkan damarlara baktı. Hayretler içindeydi çünkü ustalıkla etler birbirinden ayrılmış, bir damla dahi kan yere damlamamıştı. Ceset, sarı-kızıl alevlerin gölgesinde bile peynire dönmüş soluk bedenini ifşa edebiliyordu.

"Kanı çekilmiş."

Sıvıları dışarı akan sümüksü et parçalarını ayakucuyla tiksinerek dürten ağanın bunun kalın bir yağ tabakasına sahip muhtemelen hınzır hayvanından ayrıldığını anlaması zor olmamıştı.

Sultanın Adamları

İhsan Yalçın

Padişahların gizli görevlerle vazifelendirdiği pek çok memur vardır. Buna rağmen bazılarını ne görmüş ne de duymuşlardır. İsimsiz kahramanlar padişahı yeryüzünün koruyucusu olarak addetmiş gönülden gelen bir şevkle hizmet etmişlerdir. En zor görevler onların omuzlarına yüklenmiştir. Onlara göre Sultan Allah'ın gölgesidir. Kendilerine ise kimsenin telaffuz etmediği bir isimle seslenirler.

"Sultanın Adamları"

www.hayatyayinlari.com

ISBN: 978-605-151-288-4

9 786051 512884

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari